

terim so podlaga arhivalije v ondotnem mestnem arhivu. V prijetni obliki nam pripoveduje, kakó so se proti koncu minulega stoletja novomeški meščani uprli malo obljubljenemu mestnemu blagajniku Skubitzu, ki je baje presamovoljno in časih tudi nepravilno opravljaj svojo službo, in kakó so se ga končno iznebili po velikem naporu in dôkaj čudnih preiskavah. Vsa razprava je drastiška slika tedanjega družabnega razmerja in bode dobro prijala prijateljem naše domače zgodovine.

Zieglerjeva slika. Prijatelje naše književnosti utegne razveseliti novica, da se je č. g. *Ivanu Vrhovniku*, župniku v Trnovem, po raznih zaprekah vendarle posrečilo pridobiti dobro ohranjeno daguerotipijo pokojnega pisatelja. Gospod Vrhovnik pripravlja životopis Zieglerjev za knjižnico »Družbe sv. Cirila in Metoda«; njega delo bode okrašeno z nekaterimi podobami, med njimi sevêda tudi s sliko Zieglerjevo. — Naš list je moral poročilo g. Harambaše o književnem delovanji Zieglerjevem žal odložiti za prihodnjo številko, ker ni bilo prostora.

»**Nebeszki pasztir pogublyenu ovczu ische.**« Pred sto leti je bila književnost južnih Slovanov majhna; največ si našel knjig nabožne vsebine. Takim knjižicam pripada „Nebeszki pasztir pogublyenu ovczu ische“; dobil sem jo med knjigami pokojnega prijatelja, ki se je rad bavil s takimi starinami.

Knjižica (jaz je imam samó 16 listov) tiskana je „vu Optuju pri Ferenczu Sküczu“ 1795. a „zlosil“ jo je P. Gregorius Kap.

Dasi je pesem zložena v hrvaški kajkavščini, mislim, da bi utegnula koga zanimati; zato podajam tukaj nekoliko vrstic.

Pasztir na gore kalvarie ovczu ische, i onde vumira: ovcza doide. —

Anda kad' tulika za ovczu podnefzel
 Pasztir, nezna fzada, kambifze prenefzel;
 Pochne iti, ali tulike jakofzti
 Nema; ar vze telo punoje fzlabofzti,
 Szamo dafze giblye, ide; ali pada
 Dole; ar velika gingavocha lada. —
 Na merzлом kamenyu vez turoben fzedi,
 Zdihavajuch milo, okol fzebe gledi;
 Reche: tusna ovcza! al' da bolye rechem:
 Tusni pasztir! koy za tobum tak techem. —
 Izkal fzemte dugo; Cedron naj fzvedochi
 Meni: on je videl zaplakane ochi. —
 Od placha mojega vfzakafze genüla
 Kaplya vode: ar je placha dofzta chula. —
 Zverhu mene Cedron ifzti je tuguval,
 Kad' videl kak jez zem za ovczum setuval;
 Z-menun jezze plakal, szvedochanfztvo daje. —

—o.

»**Narodni zemaljski glasbeni zavod**« v Zagrebu je izdal koncem šolskega leta 1891./92. svoje izvestje, katero prinaša na uvodnem mestu članek o umetniškem glasbenem predavanji iz peresa prof. *Romana Moserja*, potem načrt temeljnega statuta, učiteljsko osebje, imenik učencev, letopis zavodske glasbene šole, beležke o delovanji ravnateljstva, poročilo o koncertih in produkcijah, različne izkaze o imenji glasbenega zavoda in končno imenik članov. Temu izvestju posnemljemo, da je hodilo v glasbeno šolo leta 1891./92. skupaj 220 učencev in učenk, katere je poučevalo 16 učiteljev in učiteljic. Društveno imenje je znašalo koncem 1891. leta 51.837 gld. 12 kr. v gotovini,

10 500 gld. v zemljiških odveznicah in 5841 gld. 83 kr. v hranilnični knjigi. — Dobro bi bilo, ako bi tudi naša »Glasbena Matica« koncem vsakega šolskega leta izdala podobno poročilo.

† **P. Vojteh Pakosta.** Dne 10. m. m. je umrl v Pisku odličen češki pisatelj in pesnik, p. *Vojteh Pakosta*, katehet višje dekliške šole v Pragi, porojen dne 14. malega travna 1846. leta. Pokojnik je bil v sedanji dobi najnadarjenejši češki pesnik duhovskega stanu; sodeloval je pri prvih čeških listih, sam uredoval zbirko »Zábavy večernie« in izdal leta 1884 zbirko pesmij »Listy a květi«, leta 1890. pa drugo zbirko »Ruže a trny«. Poleg lepih izvirnih povestij je priobčil nekaj prevodov iz poljščine, leta 1887. pa izdal izborno preložene pesmi *Gregorčičeve*, katerim se je pozneje še pridružil prevod *Jurčičevega* »Desetega brata«; z obema prevodoma si je pridobil časten spomin tudi med nami. Lahka mu zemlja!

Češka akademija znanostij je do konca m. m. razpisala dve nagradi, jedno za 1000 gld. in drugo za 400 gld., in sicer za najboljša dela (leta 1891.) iz lepe književnosti, slikarstva in glasbe. Vrh tega podeli tri podpore: 1000 gld. za slikarje, 300 gld. za glasbenike in 250 gld. za beletriste

Češka jubilejna razstava je imela dohodkov 1.606.592 gld., troškov pa 1.594.317 gld., torej je ostalo 12.275 gld. Troškom je prštevatii tudi poslopja v vrednosti 571.094 gld.

Češka opera na Ruskem. Po ogromnem uspehu češke opere na Dunaji, posebno Smetanove »Prodane neveste«, navedel je praški »Čas« zanimljive spomine, kakó se je godilo »Prodani nevesti« na Ruskem leta 1871. Dajali so jo na peterburški cesarski operi (Imperatorskij Mariinskij teatr) v sedanji obliki prej nego v Pragi. Eden iz prvih kritikov, Kui, v »St. Peterburgskih Vědomostih« ni mogel najti zadosti besed, da obsodi to mojstersko delo. »Prodana nevesta« mu ni ničesar vredna, v nji pogreša darit' iznajdbe, mnogo je v nji vsakdanjega, banalnega, prostaškega, obrabljenega, vse delo je prazno in neukusno. Naredil jo je sposoben kapelnik, ki pa ni skladatelj, ampak le improvizator s talentom štirinajstletnega dečka. Ne tako ostro, ali podobno so sodili drugi ruski kritiki, in po treh ali štirih predstavah je bila »Prodana nevesta« vzeta z repertoara.

Od te dobe — dodajamo mi — bil je češki glasbi po Peterburgu, kjer so imeli takrat cesarsko francosko in nemško gledališče ter laško opero in jih še imajo danes, samo da je laška opera sedaj zasebno podjetje, pot na Rusko zaprt. Niti češki kapelniki, in sicer pridvorni kapelnik Hlaváč, prvi in drugi kapelnik cesarske opere Napravnik in Kučera, niso imeli toliko poguma, da pomagajo domačim mojstrom v širši svet. Upajmo, da se je g. Kučera pri prvi predstavi »Prodane neveste« na Dunaji toliko navdušil, da zopet kaj poskusi.

Zakaj navajamo to v slovenskem časopisu? Iz dveh razlogov. Prvič je to vzorec slovanske vzajemnosti. O velikih ruskih pisateljih so zvedeli drugi Slovani šele potem, ko so jih Francozje in Nemci že dolgo predstavljali ter pisali o njih knjige in veliko število člankov po časnikih in časopisih. Ravno tako je Rusom treba, da pritisne tuji svet pečat izvrstnosti tako lahko razumljivim delom, kakor so glasbena, in da jih sploh opozori nanje. Drugič pa je ta dogodek posebno poučen za vprašanje o slovanstvu v našem življenji in naši umetnosti. Čeha si noben Rus ne more drugače misliti, nego da je že popolnoma Nемеc ali vsaj na polovico. Tudi pri nas že zaradi tega iščejo neke slovanske kulture. Škoda, da niso mogli videti v parterji mednarodnega gledališča v dunajskem Pratru iznenadenih lic dunajskih in drugih kritikov in slišati njih opazk že po prvem dejanji. Ne samo glasba in izvrstna predstava, ampak posebno narodna izvirnost se je hvalila v najvišjih stopinjah. Dunajski kritiki in tudi zunanji nemški, kakor »Berliner